

O CORVO MARIÑO CRISTADO

(*PHALACROCORAX ARISTOTELIS*) EN GALICIA

Texto e ilustracións: Amadeo A. Pombo Eirín

O CORVO MARIÑO CRISTADO É UNHA ESPECIE DE DIETA FUNDAMENTALMENTE PISCÍVORA, POLO QUE É CONSUMADO ESPECIALISTA NAS ARTES NATATORIAS E DE ZAMBULLIDO. O SEU VÓO É UN BATER DE ÁS MOI RÁPIDO E ASCENDENTE, QUE FAI SEMPRE A RENTES DA AUGA E NUNCA SOBRE TERRA FIRME. PASA A MEIRANDE PARTE DA SUA VIDA NOS CANTÍS COSTEIROS, ÁMBITO EXCLUSIVO DA SUA DISTRIBUCIÓN. NO QUE SEGUE AFONDAREMOS NESTES ASPECTOS DA SUA BIOLOGÍA.

O corvo mariño cristado é unha ave da Orden dos Pelecaniformes, representada á súa vez por tres Familias: Sulidae (mascatos), Pelecanidae (pelí-canos) e Phalacrocoracidae (corvos mariños). É unha ave mariña especialmente adaptada á vida no mar: corpo estilizado, gran musculatura e patas en posición traseira. A súa distribución está exclusivamente restrinxida ós cantís costeiros, onde pasa a meirande parte da súa vida, o que contrasta coa distribución espacial do seu parente próximo, o corvo mariño real (*Phalacrocorax carbo*) que ainda que cría en costas afastadas das nosas latitudes soe frecuentar no inverno lagos interiores, bocas de rías e lagoas costeiras.

O corvo mariño cristado é unha especie de dieta fundamentalmente piscívora, polo que é consumado especialista nas artes natatorias e de zambullido. Desde a auga bascula o corpo ó tempo que da un empurrón violento saltando cara adiante e ficando por uns instantes co corpo totalmente no aire (Este comportamento é típico desta ave e serve de diagnóstico case sempre a hora de identificala e diferencia-la doutro grupo de aves mariñas de comportamentos parecidos, como as mobellas -Gaviidae-); unha vez mergullado persegue ás súas presas axudándose das fortes palmeaduras nas patas que, situadas moi atrás, fan á vez de forte propulsor. Entre os seus "pratos típicos" figuram peixes das Familias Labridae e Ammodytidae, anque tamén consume cantidades importantes de gasterópodos, bivalvos e crustáceos. A dieta do corvo mariño cristado parece ser moi diversa, pois nas súas egagrópilas téñense tamén atopado restos de peixes das Familias Gadidae, Atherinidae e Callionymidae (1). Ademais, é capaz de pegarse un día un

gran atracón e pasar despois varios en xexún.

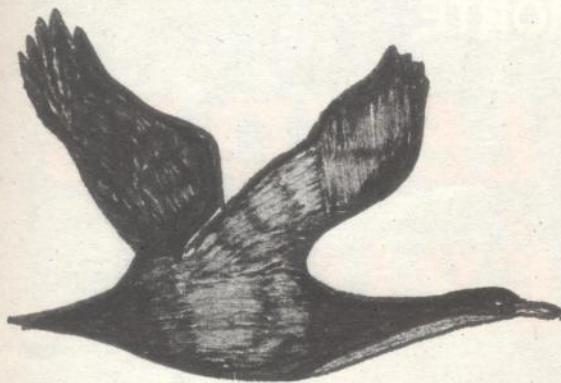
O seu vóo é un bater de ás moi rápido e ascendente, que fai sempre a rentes da auga e nunca sobre terra firme.

Os desprazamentos que realizan para a obtención de alimento soen estar en base á disponibilidade de presas, pero non acostuman cubrir grandes distancias: como máximo, uns quilómetros, xa que os individuos adoitan ser moi fieles á colonia. Os maiores desprazamentos téñense rexistrado en individuos xoves que se xuntan ó final da época reproductora con xoves doutras colonias, cos que viajan a distancias de 70 e incluso 80 quilómetros da súa colonia de orixe; poden entón ocupar outros emprazamentos, asegurando deste xeito o establecemento de novos núcleos reproductores.

Na época de celo mostra un penacho de plumas na testa, a xeito de moño, e a plumaxe é completamente negra, cuns brillos verdosos característicos. A súa fenoloxía reproductora é moi ampla: poden atoparse parellas reproducíndose a comezos de Xaneiro e mesmo en datas más temperás, como un 24 de Decembro do 96 (unha parella en labours de construcción do niño. Obs.pers.), anque o más habitual é que os primeiros niños comencen en Febreiro e o pico de máxima crianza en Galicia se sitúe entre a última semana de Abril e as primeiras de Maio (2).

A construción do niño non sempre é voluminosa, e pode estar reducida a un pequeno feixe de algas sobre a repisa dun cantil (obs.pers.). A incubación dura aproximadamente un mes, e nela participan ámbolos dous sexos.

Cormorán Moñudo xuvenil

O polo nace totalmente desprovisto de plumas, anque ós poucos días cúbrese

dun fino plumón. Abandona o niño ó cabo duns 30-40 días, pero permanece nas proximidades do mesmo sendo cebado polos adultos durante outros 30 días, ó cabo dos cales se fai independente.

A plumaxe típica dos xuvenís do primeiro ano e de cor marrón uniforme, coa gorxa máis pálida e abrancazada e as plumas coberteiras secundarias máis pálidas.

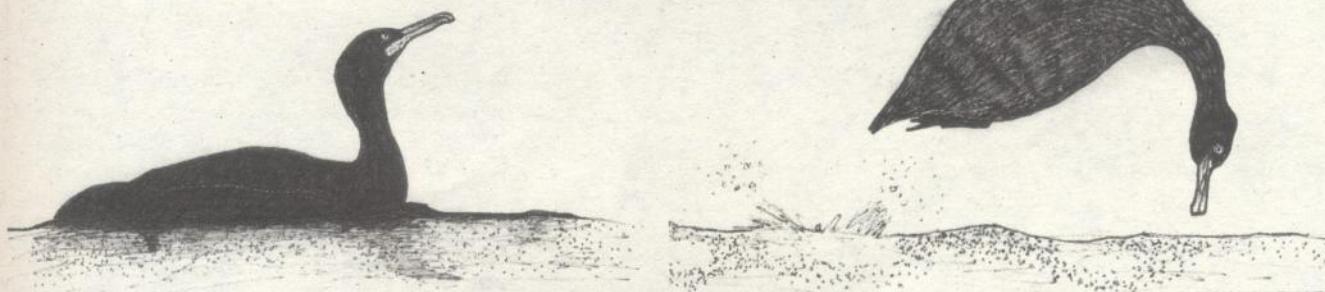
BIBLIOGRAFÍA

(1) Fernández, F.A., Solís,L. e Munilla,I. "primeiros datos sobre a dieta do corvo mariño cristado (Phalacrocorax aristotelis) en Galicia" III Congreso de Ornitoloxía (resumo de ponen-cias). Oleiros, 1996.

(2) Velando, A., Ortega-Ruano, J.E. e Docampo, F. "La población del cormorán moñudo en el Atlántico Ibérico". Quercus, nº116 p(16-19).

- Bruun,B. e Singer, A. Guía de las aves de España y Europa. Omega

- Jonsson, L. Aves de Europa con el norte de Africa y el próximo Oriente. Omega.

Verán '97

CONCELLO DE
OLEIROS

FORMARSE...

- Curso de Monitores de Tempo Libre.
- Curso de Voluntariado Ambiental.
- Navegar con rumbo por Internet.

VIAXAR...

- A Cuba: XIV Festival Mundial da Xuventude e os/as Estudantes en A Habana (26 xullo ata 6 agosto)
- A Marrocos: descubrir o Atlas e os pobos do norte.

CONÉCER...

- As aves lacustres no encoro de Cecebre.
- Os Espazos Protexidos da Península: Parque Natural de Serra Nevada e Parque Natural de Cabo Gata.

ESTAR AO DÍA...

- Revista Sen Nervios: é a nosa revista.
- Punto de Información Xuvenil.
- Biblioteca sobre Medio Ambiente.

Oleiros, un Concello para vivir